

סלובניה, מרכז

ואז תנחת לה התקבלות כמו חפה דקת צמרמרת. ולא תבין
איך האבק הריק אותך אל מבואת בית המלון, עם כל הפטיו,
השטיחים והחזרי הנסיעות. אחרי הקליק בדלת תדלג על
המטה הרחבה כמו עורב סלעים: זוכר? זוכר? אותך לבד
חצי-חולה בחדר ארבע-דולר, חלדה לא-יחידה אורבת
בתקרה ומוט ברזל שומר ביד. ושם, בכובע התרמיל,
מעטפות חומות וניירות גסים מלכלכים מנמלים של דיו,
שלוחים אל סתר עתידות שמי יודע מה –

פתאם באור זרקור חמים, אתה בערב הקראה שמנוט
בנחת חיוכים נושמים. תראה אותך מפריח בועיות של מרחקים
אל החלל המינן, שולה כמו מחפסת קלפים פקועה מאסים
ומלכים, מוסר בקול סופסוף כמעט שלו מעות מצטללות
של פילוסופית מסדרון. כמו מנות מתאבנים חנניים, אתה קוטר
גמיעות עיניים מתמסרות. ושוב, בדק בין הרגעים, מפקיד עוד
פת של חם ליום פקדה (שלא יבוא, שלא תדע) בתוך מעטפת
חמצן שקופה, בגשם רך נתך של מחיאות כפיים ננגעות.

תראה אותך, באיזו טבעיות מגיש ספרים והקדשות
שנמוחות בדיו השטה בנחם אלוהול עדין, אולי
כבר עוד מעט נוזלים למיניהם אל בטן המחר
עם המשוררת הסלובנית השתוקה, שפתע כך
נתערטלה בחדר מכתר פלדתה.